

Շուշանիկ Կուրդիճյան

Կյանքի գիշերում, խավարի գրկում . . .

Կյանքի գիշերում, խավարի գրկում
Անվերջ տանջվեցինք, իմ թշվառ եղբայր .
Ու միշտ վշտաբեկ, աչքերով անքուն
Արցունք թափեցինք, արցունք անդադար:

Ա՛հ, միայն հույսը— մեր հին ծեր դայակ,
Դողդոջ ձեռքերով մեղմիկ փայփայում,
Հսկում մեր մտքին— աղքատ, անկորով
Ու լավ օրերի հեքիաթներ պատմում:

1906